॥ कुन्त्युवाच ॥ गम्यतां भगवंस्तत्र यत एवागतो ह्यसि। कौतूहलात् समाहूतः प्रसीद भगवन्निति।
॥ सूर्य्यउवाच ॥ गमिष्येऽहं यथा मां त्वं ब्रवीषि तनुमध्यमे। नतु देवं समाहूय न्याय्यं प्रेषयितुं वृथा।
तवाभिसन्धिः शुभगे सूर्य्यात् पुत्रो भवेदिति। वीर्य्येणाप्रतिमो लोके कवची कुण्डलीति च।
सा त्वमात्मप्रदानं वै कुरुष्व गजगामिनि। उत्पत्स्यति हि पुत्रस्ते यथासङ्कल्पमङ्गने।
अथ गच्छाम्यहं भद्रे त्वया सङ्गम्य सुस्मिते। यदि त्वं वचनं नाद्य करिष्यसि मम प्रियं। १०८५
शपिष्ये त्वामहं क्रुद्धो ब्राह्मणं पितरञ्च ते। त्वत्कृते तान् प्रधक्ष्यामि सर्व्वानपि न संशयः।
पितरञ्चैव ते मूढं यो न वेत्ति तवानयं। तस्य च ब्राह्मणस्याद्य योऽसौ मन्त्रमदात्तव।
शीलवृत्तमविज्ञाय धास्यामि विनयं परं। एते हि विबुधाः सर्व्वे पुरन्दरमुखा दिवि।
त्वया प्रलब्धं पश्यन्ति स्मयन्त इव भाविनि। पश्य चैनान् सुरगणान् दिव्यञ्चक्षुरिदं हि ते। पूर्व्वमेव मया दत्तं दृष्टवत्यसि येन मां।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततोऽपश्यत्त्रिदशान् राजपुत्री सर्व्वानेव स्वेषु धिष्ण्येषु खस्थान्। प्रभासन्तं भानुमन्तं महान्तं यथादित्यं रोचमानांस्तथैव। १०९०
सा तान् दृष्ट्वा व्रीडमानेव बाला सूर्य्यं देवी वचनं प्राह भीता। गच्छ त्वं वै गोपते स्वं विमानं कन्याभावाद्दुःख एवापचारः।
पिता माता गुरवश्चैव येऽन्ये देहस्यास्य प्रभवन्ति प्रदाने। नाहं धर्म्मं लोपयिष्यामि लोके स्त्रीणां वृत्तं पूज्यते देहरक्षा।
मया मन्त्रबलं ज्ञातुमाहूतस्त्वं विभावसो। बाल्याद्बालेति तत् कृत्वा क्षन्तुमर्हसि मे विभो।
॥ सूर्य्यउवाच ॥ बालेति कृत्वाऽनुनयं तवाहं ददानि नान्याऽनुनयं लभेत। आत्मप्रदानं कुरु कुन्ति कन्ये शान्तिस्तवैवं हि भवेच्च भीरु।
नचापि गन्तुं युक्तं हि मया मिथ्याकृतेन वै। असमेत्य त्वया भीरु मन्त्राहृतेन भाविनि। १०९५
गमिष्याम्यनवद्याङ्गि लोके समवहास्यतां। सर्व्वेषां विबुधानाञ्च वक्तव्यः स्यां तथा शुभे।
सा त्वमया समागच्छ पुत्रं लप्स्यसि मादृशं। विशिष्टा सर्व्वलोकेषु भविष्यसि न संशयः।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथासूर्य्याह्वाने पञ्चाधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३०५ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सा तु कन्या बहुविधं ब्रुवन्ती मधुरं वचः। अनुनेतुं सहस्रांशुं न शशाक मनस्विनी।
न शशाक यदा बाला प्रत्याख्यातुं तमोनुदं। भीता शापात्ततो राजन् दध्यौ दीर्घमथान्तरं।
अनागसः पितुः शापो ब्राह्मणस्य तथैव च। मन्निमित्तः कथं न स्यात् क्रुद्धादस्माद्विभावसोः। १०१००
बालेनापि सता मोहाद्भृशं पापकृतान्यपि। नाभ्यासादयितव्यानि तेजांसि च तपांसि च।
साऽहमद्य भृशं भीता गृहीता च करे भृशं। कथन्त्वकार्य्यं कुर्य्यां वै प्रदानं ह्यात्मनः स्वयं।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सा वै शापपरित्रस्ता बहु चिन्तयती हृदा। मोहेनापि परीताङ्गी स्मयमाना पुनः पुनः।
तं देवमब्रवीद्भीता बन्धूनां राजसत्तम। व्रीडाविह्वलया वाचा शापत्रस्ता विशाम्पते।
॥ कुन्त्युवाच ॥ पिता मे ध्रियते देव माता चाऽन्ये च बान्धवाः। न तेषु ध्रियमाणेषु विधिलोपो भवेदयं। १०१०५
त्वया तु सङ्गमो देव यदि स्याद्विधिवर्जितः। मन्निमित्तं कुलस्यास्य लोके कीर्त्तिर्नशेत्ततः।